

Seria CULORILE MAGIEI

Partea întunecată a magiei
Adunarea umbrelor
Invocarea luminii

V.E.
SCHWAB

A D U N A R E A
U M B R E L O R

Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

ARMADA

„Magia și magicianul trebuie să se afle în echilibru. Magia, în sine, este un haos. Magicianul trebuie să fie calm. Un eu scindat este un vas nepotrivit pentru putere, risipind-o fără intenție sau fără măsură prin fiecare crăpătură.”

TIEREN SERENSE, Înaltul Preot al Sanctuarului din Londra

|

HOȚ PE MARE

MAREA ARNESIANĂ

Delilah Bard dădea mereu de necaz. Întotdeauna fusese de părere că era mai bine așa, decât să lase necazul să dea peste ea, dar, dat fiind faptul că plutea pe ocean într-o barcă de două persoane, fără vreo vâslă, fără să vadă nicăieri pământ și fără vreo altă resursă decât funia care-i lega încheieturile, începuse să se cam îndoiască de asta.

Era o noapte fără lună, marea și cerul oglindind întunericul înstelat de jur împrejur; numai valurile ce legănau barca marcau hotarul dintre sus și jos. De obicei, acea reflecție infinită o făcea pe Lila să se simtă centrul universului.

În noaptea asta, în voia valurilor, o făcea să vrea să urle.

În schimb, se uită pieziș la cum strălucesc luminile în depărtare, numai nuanța roșiatică deosebind felinarele bărcii de lumina stelelor. Și privi cum corabia – corabia ei – se îndepărta încet, dar sigur.

Simți cum panica i se ridică până-n gât, dar se ținu bine.

Eu sunt Delilah Bard, gândi ea, în timp ce funia îi intra adânc în carne. Sunt hoț, pirat și călător. Am pășit în trei lumi diferite și am supraviețuit. Am vărsat sânge de regi și am ținut magia în mâini. Nicio corabie plină cu bărbați nu poate face ce pot eu. N-am nevoie de niciunul dintre voi.

Eu sunt dintre cei damnați.

Simțindu-se potrivit de încurajată, se întoarse cu spatele la corabie și privi în zare, la noaptea desfășurată înaintea ei.

Ar fi putut fi mai rău, se gândi ea și, în clipa următoare, simți apa rece pe lângă cizme, iar când se uită în jos, își dădu seama că barca era găurită. Nu era o gaură imensă, nicidecum, însă mărimea ei n-o liniștea cu nimic; o gaură mică poate scufunda o barcă la fel de eficient, chiar dacă nu la fel de repede.

Lila gemu și se uită la funia aspră, legată strâns în jurul mâinilor ei, de două ori recunoscătoare că nemernicii îi lăsaseră picioarele libere, chiar dacă era prizonieră într-o *rochie* îngrozitoare. O drăcie înfoiată, subțire și verde, cu prea mult material vaporos și o talie atât de strâmtă încât abia mai putea respira și, *pentru numele lui Dumnezeu, de ce trebuia să-și facă* femeile de bunăvoie așa ceva?

Nivelul apei urcă încet în barcă, iar Lila se strădui să se concentreze. Trase aer în piept pe cât îi permitea îmbrăcămintea și trecu în revistă nesatisfăcătorul ei inventar, rapid intrat la apă: un singur butoiș de bere (un dar de despărțire), trei cuțite (toate ascunse), vreo șase facle (moștenire de la oamenii care o lăsaseră cu barca pe apă), rochia sus-pomenită (naiba s-o ia de tâmpenie) cu pliurile ei umflate și conținutul buzunarelor (necesar, dacă voia să învingă).

Lila luă una dintre facle – ca un fel de artificii care, lovit de orice suprafață, producea un val de lumini colorate. Nu o explozie, ci o rază constantă, îndeajuns de puternică să taie beznă ca un cuțit. Fiecare faclă ar fi trebuit să dureze un sfert de oră și, în larg, diversele culori aveau propriul lor cod: galben pentru un vas care se scufunda, verde pentru o boală la bord, alb pentru o primejdie neidentificată și roșu pentru pirați.

Avea una din fiecare, iar degetele ei ezitară deasupra lor, analizându-și opțiunile. Se uită la apa care se ridica în barcă și se hotărî pentru facla galbenă, apucând-o cu ambele mâini și lovind-o de marginea bărcii.

Lumina explodă, brusc și orbitor. Despică lumea în două, alb-auriul faclei și nimicul negru dens din jurul ei. Jumătate de minut, Lila înjură

și clipi des ca să nu lăcrimeze din cauza luminii, ținând facla în sus și departe de fața ei. Apoi începu să numere. Exact când ochii ei începură, în sfârșit, să se obișnuiască, flacăra scăzu, pâlpoi și se stinse. Se uită în zare după o corabie, dar nu văzu niciuna și apa din barcă își continuă creșterea lentă, dar de neoprit, până la gambă. Ridică o a doua faclă – albă pentru o primejdie neidentificată – și o izbi de lemn, ferindu-și ochii. Numără minutele, unul după altul, scrutând noaptea de dincolo de barcă după vreun semn de viață.

— Haide, șopti ea. Haide, haide, haide...

Cuvintele i se pierdură în șuieratul flăcării care se stinse, azvârlind-o înapoi în beznă.

Lila scrâșni din dinți.

Judecând după nivelul apei din barcă, mai avea doar un sfert de oră – o faclă de timp – până ce avea să fie de-a binelea în pericol de scufundare.

Dar, deodată, ceva se strecură de-a lungul flancului de lemn al bărcii. Ceva cu colți.

Dacă există un Dumnezeu, se gândi ea, o făptură celestă, o putere cerească sau oricine deasupra – sau dedesubt –, căruia i-ar plăcea să mă vadă trăind încă o zi, de milă sau din simplu amuzament, acum ar fi un moment potrivit să intervină.

Și cu aceasta, luă facla roșie – cea pentru pirați – și o lovi, scaldând noaptea din jurul ei într-o sinistruă lumină sângerie. Îi reaminti o clipă de fluviul Isle, din Londra. Nu din Londra *ei* – dacă locul ăla posomorât fusese vreodată al ei – sau din înspăimântătoarea Londră palidă, responsabilă pentru Athos, Astrid și Holland, ci din Londra *lui*. Londra lui Kell.

Imaginea lui îi apărui vie în minte, ca o faclă, cu părul castaniu și acea constantă cută dintre ochii lui, unul albastru și unul negru. *Antari*. Băiatul magic. Prințul.

Lila se uită drept în lumina roșie a făclei până când imaginea i se șterse. Avea preocupări mai urgente în clipa asta. Apa se ridica. Facla se stingea. Umbrele alunecau pe lângă barcă.

Exact când lumina roșie a făclei aproape se stingea, îl văzu.

La început, nimic – o ceață slabă pe suprafața mării –, dar curând ceața se închegă în fantoma unui vas. Coca neagră lustruită și pânzele negre strălucitoare reflectau noaptea din fiecare colțișor, iar felinarele de la bord erau atât de mici și de slabe că puteau fi confundate cu lumina stelelor. Numai când se apropie destul, într-atât încât lumina roșie a făclei muribunde să joace pe suprafețele lucioase, vasul se desluși clar. Și, atunci, aproape că se urca peste ea.

În ultimele pâlâiri ale făclei, Lila putu să citească numele vasului, scris pe cocă cu o vopsea sclipitoare. *Is Ranes Gast*.

Hoțul de Aramă.

Lila făcu ochii mari, uimită și ușurată. Zâmbi discret, apoi își îngropă satisfacția sub ceva mai potrivit situației – o expresie undeva între recunoștință și implorare, cu o tentă de speranță prudentă.

Facla sfârâi și se stinse, dar vasul era lângă ea acum, destul de aproape încât să vadă fețele oamenilor aplecate peste parapet.

— *Tosa!* strigă ea în arnesiană, ridicându-se în picioare cu grijă, ca să nu clatine barca mică care era pe cale să se scufunde.

Ajutor. Nu-i era niciodată ușor să pară vulnerabilă, dar se străduia să imite cât mai bine, în timp ce oamenii se uitau în jos la ea, înghesuită acolo în mica ei barcă inundată, cu mâinile legate și rochia ei verde, udă toată. Se simțea ridicol.

— *Kers la?* întrebă unul, adresându-se mai degrabă celorlalți decât ei. *Ce-i asta?*

— Un dar? zise altul.

— Va trebui să-l împărțim, murmură un al treilea.

Câțiva dintre ceilalți spuseră lucruri mai puțin plăcute și Lila se încordă, bucuroasă că accentele lor erau prea pline de mâl și de stropi de valuri ca să le înțeleagă toate vorbele, chiar dacă le spicui înțelesul.

— Ce faci acolo, jos? întrebă unul dintre ei, cu pielea atât de întunecată încât nu-l deosebeai în noapte.

Arnesiana ei era încă departe de a fi fluentă, dar după patru luni pe mare, înconjurată de oameni care nu vorbeau deloc engleza, cu siguranță că se îmbunătățise.

— *Sensan*, răspunse Lila – *mă scufund* – ceea ce stârni hohote de râs din partea echipajului adunat.

Însă nu păreau deloc grăbiți s-o pescuiască. Lila își ridică mâinile, ca ei să-i poată vedea funia.

— Mi-ar prinde bine niște ajutor, zise ea rar, alegându-și cuvintele.

— Văd asta, încuviință omul.

— Cine aruncă o așa frumusețe? interveni un altul.

— Poate că e epuizată complet.

— Nu cred...

— Hei, fato! Cum stai cu instalația?

— Mai bine arată-ne!

— Ce-i cu zarva asta? tună o voce și, în clipa următoare, un bărbat uscat ca scândura, cu ochi adânciți în fundul capului și un început de chelie pe țeasta în rest acoperită de păr negru, apăru la marginea vasului. Ceilalți se traseră la o parte, respectuoși, când el se apucă de balustrada de lemn și se aplecă să se uite la Lila. Ochii lui o cercetară rapid – rochia, funia, butoișul, barca.

Căpitanul, parie ea.

— Pari să fii la ananghie, i se adresă el.

Nu-și ridică glasul, dar cu toate acestea se auzi bine, cu accentul lui arnesian sacadat, dar curat.

— Cât spirit de observație! răspunse Lila mai înainte să se poată abține.

Insolența reprezenta de regulă un risc, dar oriunde s-ar fi aflat, indiferent de situație, ea știa să interpreteze semnele. Și, fără îndoială, omul uscățiv zâmbi.

— Corabia mi-a fost luată, continuă ea, și noua mea ambarcațiune n-o s-o ducă prea mult, după cum vezi...

Dar el a întrerupt-o.

— Ți-ar fi mai ușor să vorbești dac-ai veni aici, sus?

Lila dădu din cap, răsuflând ușurată. Începuse să se teamă că aveau să-și vadă de drum, lăsând-o să se înece. Ceea ce, judecând după vorbele lor nerușinate și după privirile și mai nerușinate, poate c-ar fi fost, într-adevăr, alternativa mai bună, însă, aici, jos, nu avea nimic, pe când acolo, sus, avea o șansă.

O frânghie i-a fost aruncată peste bord; capătul greu nimeri în apa crescută de la picioarele ei. Lila se prinse de frânghie și se folosi de ea ca să-și aducă barca lângă coca vasului, unde fusese coborâtă o scară; dar, mai înainte de a se putea urca, doi oameni coborâră în barcă, lângă ea, făcând-o să se scufunde *considerabil* mai rapid. Niciunul dintre ei nu părea deranjat. Unul se apucă să urce butoiașul de bere, iar celălalt, spre uimirea Lilei, începu s-o urce pe ea. O aruncă peste un umăr și-și adună toată puterea ei de stăpânire – care niciodată nu fusese din belșug – ca să nu-i înfigă un cuțit în spinare, mai ales când mâinile lui începură să i se plimbe pe sub fustă.

Lila își înfipse unghiile în palme, iar până ce omul o așeză în sfârșit pe puntea vasului, lângă butoiașul în așteptare („Mai grea decât pare“, mormăi el, „și numai pe jumătate atât de moale...“), ea își făcuse opt mici semiluni în piele.

— Jigodie, mârâi Lila în engleză cu jumătate de gură.

El îi făcu cu ochiul și murmură ceva despre părțile ei intime, iar Lila își jură în gând să-l ucidă. Încet.

Apoi își îndreptă ținuta și se trezi stând într-un cerc de marinari.

Nu, nu marinari, bineînțeles.

Pirați.